

CRvB 15 juni 1988 KBW 1986/117
De Centrale Raad van Beroep
(mrs. Van der Veen, Verduin, Brenninkmeijer)

Uitspraak in het geding tussen het bestuur der Sociale Verzekeringsbank als rechtsopvolgster van de Raad van Arbeid te Amsterdam, eiser, en H. B., te A., gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

De Raad van Arbeid te Amsterdam (hierna: RvA) heeft op 19 november 1985 beslist dat gedaagde over het eerste kwartaal 1978 tot en met het eerste kwartaal 1984 geen aanspraak kan maken op kinderbijslag ingevolge de Kinderbijslagwet voor Loontrekkenden alsmede de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKW) voor de kinderen Mohamed, geboren 1 januari 1962, Abdettaleb, geboren 4 april 1963, Farida, geboren 1 januari 1967, en Maria, geboren 15 januari 1969. Bovendien heeft hij beslist tot handhaving van de terugvordering van de reeds uitbetaalde kinderbijslag voor Farida en Maria over het eerste kwartaal 1978 tot en met het vierde kwartaal 1979.

De Raad van Beroep te Amsterdam heeft bij uitspraak van 5 december 1986, het beroep dat mr. R.M. B., advocaat te A., namens gedaagde tegen die beslissing heeft ingesteld, gegrond verklaard, de bestreden beslissing vernietigd en verstaan dat gedaagde voor zijn vier in Marokko verblijvende kinderen recht heeft op kinderbijslag over het eerste kwartaal 1978 tot en met het eerste kwartaal 1984.

De RvA is van die uitspraak, voor zover daarbij is overwogen en verstaan dat gedaagde over het vierde kwartaal 1979 tot en met het eerste kwartaal 1984 recht heeft op kinderbijslag voor eerder vermelde kinderen, bij de Raad in hoger beroep gekomen en heeft op de in het beroepschrift uiteengezette gronden de Raad verzocht de aangevallen uitspraak op dat punt te vernietigen en de bestreden beslissing alsnog op dat punt te bevestigen.

Ingevolge art. XXVIII, tweede lid, van de Wet van 26 november 1987, Stb. 533, houdende samenvoeging van de Raden van Arbeid en de Sociale Verzekeringsbank tot een organisatie, worden na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet (1 april 1988) wettelijke procedures en rechtsgedingen waarbij een Raad van Arbeid is betrokken, voortgezet door of tegen de Sociale Verzekeringsbank.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 4 mei 1988. Voor eiser verscheen F.L.J. O., sous-chef van de afdeling kinderbijslag van het districtskantoor Amsterdam van de Sociale Verzekeringsbank. Gedaagde verscheen in persoon met bijstand van mr. R.M. B. voornoemd, alsmede van de tolk R. H., verbonden aan het Tolkencentrum te Utrecht.

II. Motivering

De Raad ziet zich in dit geding geplaatst voor de vraag of eiser op goede gronden aan gedaagde, geboren in 1936, het recht op kinderbijslag ten behoeve van zijn onder I genoemde kinderen over het vierde kwartaal van 1979 tot en met het eerste kwartaal van 1984 heeft ontzegd en of eiser op goede gronden heeft beslist de over het vierde kwartaal 1979 teveel betaalde kinderbijslag terug te vorderen, danwel te verrekenen met nog uit te betalen kinderbijslag.

Gedaagdes kinderen Mohamed, geboren 1 januari 1962, en Abdettaleb, geboren 4 april 1963, woonden blijkens de gedingstukken noch bij gedaagde noch bij hun moeder Ouchen S. te Marokko (gedaagdes - eerste - echtgenote), terwijl Farida, geboren 1 januari 1967, en Maria, geboren 15 januari 1969, wel bij Ouchen S. voornoemd woonden. Gedaagde heeft gedurende de kwartalen hier in geschil enerzijds bedragen gestort op een eigen bankrekening waartoe Ouchen Saadia geen

toegang had, en anderzijds bedragen rechtstreeks doen toekomen aan zijn beide uitwonende zonen Mohamed en Abdettaleb.

Voor de beoordeling van de vraag of ten aanzien van gedaagde de onderhoudseis als bedoeld in art. 7 van de AKW, geldt, is mede van belang of gezegd moet worden dat een of meer van deze kinderen tot gedaagdes huishouden behoorden. De Raad stelt vast dat deze vraag ten aanzien van Mohamed en Abdettaleb negatief moet worden beantwoord, omdat beiden uitwonend waren.

Ten aanzien van Farida en Maria verschillen partijen van inzicht, in die zin dat eiser zich op het standpunt stelt dat deze kinderen die bij hun moeder in Marokko verbleven, niet tot gedaagdes huishouden behoorden, omdat gedaagde inmiddels op 10 september 1979 een tweede huwelijk is aangegaan met Mamma M. H., met wie hij een huishouden in Nederland vormt. De Raad is van oordeel dat er geen ruimte is voor een uitleg van het begrip huishouden, waarbij een huishouden gesplitst in Nederland en Marokko gevestigd is. De Raad heeft eerder overwogen dat in sommige gevallen kan worden aangenomen dat - mede vanwege meer huwelijken - iemand meer huishoudens heeft (zie de uitspraak van de Raad van 1 juli 1987, KBW 1986/68, RSV 1988, 43). Als voorwaarde voor het aannemen van twee huishoudens geldt echter wel dat gelet op de leefomstandigheden van ouder(s) en kinderen en met name gelet op de relatie tussen de aanvrager van kinderbijslag en de kinderen voor wie kinderbijslag wordt aangevraagd, ondubbelzinnig blijkt dat er sprake is van twee huishoudens. De Raad is van oordeel dat deze omstandigheden zich hier niet voordoen. Gebleken is dat in ieder geval gedurende de periode hier in geschil, vanwege het tweede huwelijk van gedaagde zijn relatie tot zijn eerste vrouw verstoord was en dat voorts gedaagde in deze periode slechts een keer naar Marokko is gereisd, zonder dat het doel van deze reis bekend is geworden. Voorts zal hieronder blijken dat gedaagde ten aanzien van deze kinderen ook niet op effectieve wijze heeft zorggedragen voor hun levensonderhoud. Gelet op het voorgaande is de aanspraak van gedaagde op kinderbijslag voor zijn beide dochters voornoemd eveneens hiervan afhankelijk of hij voldaan heeft aan de onderhoudseis naar de voorschriften gesteld bij en krachtens de AKW.

Gedaagde heeft gesteld bij dat hij door stortingen op een bankrekening in Marokko voldaan heeft aan de onderhoudseis ten aanzien van zijn beide dochters voornoemd. De Raad stelt voorop dat niet is komen vast te staan dat deze betalingen toereikend waren voor het voldoen aan de geldende onderhoudseis en overige door gedaagde gestelde betalingen ook niet zijn komen vast te staan. Voorts moet worden vastgesteld dat niet aangenomen kan worden dat deze betalingen ten goede zijn gekomen aan het onderhoud van gedaagdes dochters voornoemd, nu Ouchen S. niet over het saldo van evenbedoelde rekening kon beschikken. De Raad is daarom van oordeel dat eiser op goede gronden kinderbijslag geweigerd heeft ten behoeve van gedaagdes dochters voornoemd over het vierde kwartaal van 1979 tot en met het eerste kwartaal van 1984. Voorts is de Raad van oordeel dat gedaagde ten onrechte bij eiser geen melding heeft gemaakt van zijn tweede huwelijk, en de omstandigheden die daaruit voortvloeiden, zodat eiser voldoende grondslag had om op grond van art. 20, derde lid, van de AKW de - over het vierde kwartaal van 1979 - teveel ontvangen kinderbijslag terug te vorderen dan wel te verrekenen met nog uit te betalen kinderbijslag.

Ten aanzien van gedaagdes zonen voornoemd stelt de Raad vast dat gedaagde aan hen een aantal malen rechtstreeks bedragen heeft gezonden, waarover zij vrij konden beschikken voor hun levensonderhoud. Gelet op de leeftijd van deze zonen, alsmede gelet op het feit dat deze zonen uitwonende waren, is de Raad van oordeel dat deze bedragen, voor zover deze in een aantal kwartalen voldoende

waren, gelet op de geldende onderhoudseis, gedaagde een aanspraak op kinderbijslag voor die kwartalen verschaffen. Aangezien op grond van de gedingstukken thans onvoldoende duidelijk valt vast te stellen in welke omvang gedaagde voor welke kwartalaen voldaan heeft aan de onderhoudseis voor zijn beide zonen voornoemd, dient eiser alsnog ter zake een onderzoek in te stellen en te beslissen voor welke kwartalen gedaagde aanspraak heeft op kinderbijslag voor zijn zonen voornoemd.

Samenvattend is de Raad van oordeel dat over het vierde kwartaal van 1979 tot en met het eerste kwartaal 1984 terecht kinderbijslag is geweigerd voor Farida en Maria en eiser op goede gronden beslist heeft dat de uitbetaalde kinderbijslag voor deze dochters teruggevorderd dan wel verrekend kon worden, zodat de bestreden beslissing op dit punt voor bevestiging in aanmerking komt. Voorts dient eiser een nader onderzoek in te stellen naar de mate waarin gedaagde door rechtstreekse stortingen heeft voldaan aan de onderhoudseis ten behoeve van zijn zonen Mohamed en Abdettaleb in de hiervoor genoemde kwartalen, zodat de bestreden beslissing op dit punt vernietigd moet worden en de aangevallen uitspraak op dit punt - zij het op andere gronden - voor bevestiging in aanmerking komt.

De Raad merkt - volledigheidshalve - nog op dat, gelet op het feit dat het hoger beroep zich niet uitstrekt over de vernietiging in de aangevallen uitspraak van gedaagdes beslissing ten aanzien van het eerste kwartaal van 1978 tot en met het derde kwartaal van 1979, de aangevallen uitspraak op dat punt in dit geding buiten beschouwing moet blijven.

De beslissing luidt - mede ter wille van de eenvoud - als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de aangevallen uitspraak, in zoverre deze betrekking heeft op het vierde kwartaal van 1979 tot en met het eerste kwartaal van 1984;

Verklaart het inleidend beroep alsnog ongegrond voor zover het was gericht tegen de weigering van kinderbijslag over het vierde kwartaal 1979 tot en met het eerste kwartaal 1984 ten behoeve van Farida en Maria en de terugvordering van voor deze dochters teveel uitbetaalde kinderbijslag over het vierde kwartaal van 1979;

Vernietigt de bestreden beslissing voor zover inhoudend de weigering van kinderbijslag over het vierde kwartaal 1979 tot en met het eerste kwartaal 1984 ten behoeve van Mohamed en Abdettaleb;

Verstaat dat eiser een nieuwe beslissing dient te nemen met betrekking tot de aanspraak van gedaagde op kinderbijslag ten behoeve van Mohamed en Abdettaleb over het vierde kwartaal van 1979 tot en met het eerste kwartaal van 1984 met inachtneming van hetgeen de Raad dienaangaande in deze uitspraak onder II heeft overwogen.